

MODERNÉ
ROMÁNY

Všetci si zaslůžeme
ranný SEX
a PALACINKY

Linda Chopin

**Všetci si zaslůžeme
ranný SEX
a PALACINKY**

Linda Chopin

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 28 - 1

**Všetci si zaslůžeme
ranný SEX
a PALACINKY**

Linda Chopin

Ďakujem Neullior Aeternum
za všetky básne, ktoré píše,
Lucii Kuzminovej
a Pavlovi Sedláčekovi – vedia za čo.

*„Niekedy sme na iných závislí ako na zrkadle.
Vyslovila, kto sme, a každým odrazom akoby sme
boli viac sami sebou.“*

(My Blueberry Nights)

Kapitola 1

NARODILA SOM SA v znamení zverokruhu, ktoré je ako jediné zo všetkých znamení pomenované po veci. Nie po zvierati alebo po ľuďoch. Ale po veci. Váhy. Podľa charakteristík, ktoré sa viažu k tomuto znameniu, by som mala milovať ružovú a svetlomodrú farbu a mala by som mať čierne vlasy a čierne oči. Smola. Od narodenia som rebelka, a to vo všetkom, a preto mám vlasy farby blond, ostrihané do moderného francúzskeho štýlu a nemilujem ružovú a svetlomodrú, ale čiernu a bielu. A občas aj kráľovskú modrú. Môj život je ako sínusoida, ale beriem ho pozitívne. Tie životné vzostupy do oblakov a pády do priepastí pripomínajú elektrokardiogram. EKG, aby tomu rozumel každý. Ak by plynul priamočiaro, bez výkyvov, tak asi už určite nežijem.

Študujem celý svoj život, pretože chcem, a pracujem, pretože peniaze sú dôležité. Tým, ktorí tvrdia, že najdôležitejšie veci v živote nie sú veci, by som zhabala všetko. Od zubnej kefkы, šálky, z ktorej pijú svoj obľúbený nápoj, až po telku, ku ktorej si sadajú pravidelne každý večer a po pár minútach vôbec netušia, čo vlastne pozerajú. Hlavne, že to svieti a ide zvuk.

Takže opakujem: Všetko. Vzala by som im to s jediným zámerom – prinútiť ich prehodnotiť tak obľúbené motivačné citáty, ktoré sú väčšinou totálny bullshit.

Vesmír a sny sú síce dôležité, ale jedine ako impulz, aby konečne každý z nás zdvihol zadok a začal makať. Na sebe. Lebo dosiahnuť niečo bez práce nejde, verte mi, a tak si často opakujem obľúbenú vetu mojej starkej. Rozum sa zdráha, ruky urobia.

Mám dve dcéry, Luciu a Lenku, a za sebou dve manželstvá. A ešte muža, ktorý nikdy nepochopil, že pre ženu znamená láska omnoho viac, ako pre muža znamená všetko iné na tomto svete.

Na toho správneho chlapa ešte stále čakám. Je úplne prvým obrazom každej mojej predstavy a vždy pritom myslím na to, aké by to bolo, ak by raz naozaj prišiel. Potichu, nenápadne a vyzdvihol si čas, ktorý pre neho celé tie roky – ráno, pred spaním a v snoch – odkladám.

Kapitola 2

BOLO TO V NOVEMBRI. Z Bibliotéky som ušla po pár hodinách, keď som už mala nakúpené všetky knihy, ktoré som potrebovala do práce. Ale hlavne tie, ktoré som chcela normálne čítať. Večer pred spaním, ráno pri káve alebo na tajnáša v práci.

Odišla som s fotografom, ktorý mal urobiť pár fotografií z výstavy pre akési miestne noviny, na ktorých mala byť zachytená atmosféra. Možno aj vôňa nových, novučičkých kníh, ak by sa to dalo. Urobil pár záberov, dali sme si kávu, dohodli sme sa, že on sa vybodne na ďalšie fotenie a ja na autorov. Vypli sme si mobily a sadli do prvého voľného taxíka, ktorý sa pri nás pristavil. Ten fotograf ma vtedy vzal do krčmy, kde sa stretávali skutoční umelci. Takí tí po-

hladní muži – neoholení, s týždenným strniskom na brade a vlasmi po ramená. Po pár vodkách, ktoré sme pili bez džúsu a pri objednávaní ktorých vždy musel prízvukovať čašníčke, že na zapitie nepotrebujeme nič, pretože on piť vládze a ja pochádzam z východu, som cestou na záchod vytiahla z vrecka riflí mobil.

Chvíľu som váhala, ako s ním naložím, no nakoniec ma prevancovala túžba po mužovi, ktorý mi dokonale kafрал do života. Bol biologickým otcom môjho dieťaťa, ktoré už nie je na tomto svete. A ja som nedokázala ani po dlhšom čase môjho zarytého mlčania na neho zabudnúť.

Zapla som telefón a napísala Lukášovi správu.

Čakám ťa v jednom hoteli.

Po ďalších vodkách, keď som už hovorila po maďarsky a fotografov pes sa do mňa asi zamiloval, lebo po celý čas, kým som rozprávala, nespúšťal zo mňa oči a svojou labkou sa neustále dožadovoval mojej pozornosti, mi prišla odpoveď.

V ktorom?

V tom, kde podľa teba majú dobrý stejk a vedľa v samoobsluže sa dá kúpiť šampanské. Pamätáš si ešte, ktorý hotel to je?

To je putika. ☺

Nič lepšie mi nenapadá. Asi som putikový typ.

Ok, ale prídem trochu neskôr, som ešte na štadióne.

Tak potom ešte porozmýšľam, či ti náhodou nenapíšem, aby si tam aj ostal. Na štadióne!

Rozmýšľaj, Linda, a daj mi vedieť!

O tri hodiny neskôr, keď som si na lavičke pred hotelom dostatočne prevetrala hlavu a čiastočne vytriezvela, som podala recepčnému svoj občiansky preukaz.

„Druhé poschodie, izba číslo 201,“ povedal chlapík za recepcným pultom.

„Ďakujem, to zvládnem,“ vzala som si späť svoj občiansky preukaz a vykročila smerom ku schodom. Keď som otvorila dvere na hotelovej izbe, na ktorej viselo trochu nakrivo číslo 201, premklo ma vzrušenie. Vyzliekla som sa. V sprche som na seba vyliala celé tekuté hotelové mydlo a dopriala si dlhú sprchu, aby som zo seba zmyla cigaretový dym a vôňu celého dňa. Tešila som sa na neho. Na jeho oči, ruky, hlas, chuť aj vôňu. Driemala som zabalená v bielom paplone, keď na mojom telefóne zasvietila správa.

Aké číslo izby?

201.

Začni sama, o päť minút som tam.

Môže existovať posvätnější čin ako sebaskúmanie?

Nadvihla som sa, rukou si prehrabla ešte mokré vlasy a zatočila sa do paplónu ešte viac. Čas mi plynul pomaly.

Keď zaklopal, stihla som si ešte dvomi glgmi minerálky navlhčiť pery, ale na uhasenie smädu to bolo málo. Vyskočila som z postele, otvorila dvere a olízala si pery. Nepozerala som sa mu do tváre. Blúdila som očami všade inde. Za neho, napravo, naľavo, chvíľu som hľadela do zeme. Ak by som sa mu pozrela do očí, roztopím sa. Rozbijem sa na milión zanedbateľných kúskov, ráno ma upratovačka povysáva a ja zmiznem navždy. Bála som sa aj toho, že v nich uvidím oči svojho syna. Po dlhom čase ich uvidím znova naživo. Presne také, aké som si zapamätala a zaprisahala sa, že nebudem smútiť. Že v živote existujú veci, ktoré musíme iba bezvýhradne prijať a nie snažiť sa ich pochopiť.

Jeho oči boli presne ten bod, o ktoré som sa mohla roztrieskať na márne kúsky, ktoré by sa už nikdy nikomu nepodarilo stmeliť do jedného jediného celku.

Rýchlymi krokmi prešiel k stolu, na ktorý som položila svoje hodinky a minerálku. Vedľa nich postavil fľašu šampanského a pozrel sa na mňa.

„Čau, Linda.“

Vrhla som sa na neho. Myslím si, že to bolo prvýkrát, odkedy sme boli milenci, že som sa úplne pre-

stala ovládať. Objala som ho okolo krku, nadvihla sa na špičky a pobožkala ho na pery.

„Neviedela som sa ťa dočkať,“ dýchala som mu do nich.

Boli to sekundy bez myšlienok, bez zbytočných úderov srdca, bez kolísajúcich nálad. Obtierala som sa o jeho bundu, nohy, stále zabalená v paplóné. Vdychovala som jeho vôňu, ktorá bola nová a ktorú som doteraz nepoznala, a vždy, keď som našla svojím jazykom ten jeho, ucítila som každú jednu štrbinku, ktorú som chcela preskúmať. Mala som v pláne dostať sa cez ňu úplne všade. Telom mi prebehla triaška. V ústach som mala jeho sliny, ktoré sa miešali s mojimi, a zem sa podo mnou otvorila. Pod nohami som mala vzduchoprázdno a nebola som si istá, či padám do pekla alebo či sa o chvíľu zastavím, vznesiem a poletím rovno do neba.

Zľahka ma odsunul. Prinútil ma posadiť sa na posteľ a opýtal sa ma hlasom, v ktorom bolo cítiť vzrušenie:

„Môžem sa vyzliecť?“

„Nie.“

Postavila som sa a opäť sa vrátila k jeho perám. Zmyselným, túžiacim po každom mojom dotyku.

„Musím sa vyzliecť,“ smial sa. Chytil ma obidvoma svojimi rukami a znova ma posadil na okraj postele.

Nebránila som sa, nesnažila sa prekaziť mu jeho zámer, ktorý som nepoznala, iba intuitívne vycítila.

Sadla som si, narovнала som chrbát a ruky som si položila na kolená. Pozerala som sa priamo na neho, ale dalo mi zabráť, aby som ostala sedieť v tejto polohe. Pokojne, bez zbytočných slov. Potichu.

Vyzliekol si bundu, stiahol tričko, všetko dôkladne uložil na stoličku vedľa postele a otvoril šampanské. Stál oproti mne, v riflích, s topánkami na nohách a mne sa na chvíľu prehnalo hlavou, že má iné plány ako ja.

„Prečo sedíš ako stĺp?“

Díval sa na mňa pohľadom, ktorý som dôverne poznala, a rozlieval šampanské do dvoch pohárov.

„Ak by som sa pohla, malo by to pre teba fatálne následky,“ sotva počuteľne som zašepkala.

„A mám strach, že mi nebude mať kto poskytnúť prvú pomoc,“ dodala som so zovretým hrdlom.

„Dáš si?“

Lukáš sa nenechal odradiť.

„Dám, De Luxe je šampus, ktorý zbožňujem,“ povedala som vážne. Tak vážne, akoby išlo o život.

„Až na to, že De Luxe nie je šampus, ale šumivé víno. Šampus začína od päťdesiat eur vyššie.“

„Takže ma opíjaš lacnými napodobeninami?“

„Skôr zaberú, je v nich vyšší obsah cukru,“ zasmiel sa Lukáš a podal mi sklenený pohár, z akého moja mama doma pila kávu.

Priložila som si pohár k perám, ale neodpila som z neho. Po vodke, ktorú som od rána nasávala, som cítila, že ak budem miešať, nedokážem si poriadne vychutnať každú minútu z toho, čo sa o pár sekúnd stane. Vstala som, položila pohár na stôl a klakla si pred Lukáša. Ešte stále zabalená v paplone, ktorý som si pridržovala jednou rukou. Zdvihla som hlavu a pozrela sa mu dychtivo do očí. Pálili ma a boli tmavé ako noc. Na chvíľu som sa v nich stratila. Vo chvíli, keď mi prešiel zľahka dľaňou po vlasoch a dotkol sa špičkami prstov mojich pier, som sa jemne striasla. Pootvorila som pery, vysunula špičku jazyka a keď som sa ho ním dotkla, privrela som oči. Aby v nich nedokázal prečítať, že od vzrušenia padám a vzápätí na to sa vznášam.

Pustil ma a ja som sa sklonila. Paplón sa mi zošmykol z hrude na pás. Prstami som rozprietla šnúrkou na jeho topánkach a vyzula mu ich. Narovнала som sa, keď už bol vyzutý, a on ma znova pohladil po vlasoch. Dlane som si položila na jeho zadok a pomaly ich spúšťala cez stehná k pevným lýtkam až k lemu jeho ponožiek. Vsunula som si do nich prsty a šikovne mu ich stiahla. Pery som mala jemne pootvorené a celý čas som sa usmievala. Lukáš ma mlčky pozoro-

roval. Páčilo sa mi, keď sa pozeral, čo robím. A on sa pozeral. Mlčali sme obidvaja a cítili tlak v hrudi, ktorý sa rozpínal, tlačil na rebrá a stále sa stupňoval. Žmýkal naše pľúca a možno aj srdcia v pravidelných intervaloch. Dýchali sme prerývane a prudko. Začali sa mi potiť ruky a moje štíhle prsty sa stratili v jeho dlaniach. Chytila som ho za ruku. Vlna vzrušenia prebehla celým mojím telom a z hrdla sa mi vydral dlhý ston. A na jeho konci otázka.

„Chceš to?“

Usmial sa.

Kapitola 3

NEPOHLA SOM SA. Pustil mi ruky, chytil prac-ku na opasku, potiahol a tá sa uvoľnila. Oči som mala priamo pred jeho rozkrokom. Bol tvrdý. Rozopol si gombík, pomaly si stiahol zips a hneď potom aj nohavice. Stál predo mnou úplne nahý. V celej svojej kráse tak, ako ho stvoril Boh. Prestával sa ovládať, pretože keď sa jeho ruky opäť stratili v mojich vlasoch, nasledoval prudký pohyb, ktorými si ich stiahol do dlane. Jemne som pohla perami a privrela viečka. Nie úplne, len tak, aby to vzbudzovalo dojem, že sa neďívam priamo. Na tvári sa mi usalašil mimovoľný úsmev a pravým kútikom úst mi jemne šklblo.

„O chvíľu ti ten blažený úsmev z tváre zmizne,“ povedal a pritlačil mi hlavu smerom k svojmu vztýčenému penisu.

Zastavila som ho.

„Chcem, aby zmizol,“ šepala som potichu.

„A vieš, čo chcem ja?“

„Čo?“ Jemne som vytiahla obočie.

„Pod' ma vyfajčiť, Linda. Chcem, aby si ma fajčila. Veľmi to chcem.“

„Viem,“ pošepkala som a prešla jazykom po svojej dlani. Naslinila som ju, aby sa viac kĺzala. Celého som ho v nej zovrela. Naklonila som sa k nemu, aby vnímal môj dych a obtrela sa o jeho stoporený úd perami. Jazykom som ho obkrúžila a našla špičkou dierku v strede. Jemne som na tom mieste zatlačila. Jeho dlaň mi tuho zovrela chumáč vlasov. Držal ma za ne a pritlačil mi hlavu k sebe tak, až som mala pocit, že mi ním prerazí hrdlo. Prechádzala som jazykom po celej jeho dĺžke tak, aby vnímal každý jeden chuťový pohárik na mojom jazyku. Ruka sa mi kĺzala zhora nadol a moje pery ju kopírovali. Chytila som ho jednou rukou za lýtko, kým on prirážal v mojej horúcej puse.

Rytmicky a potom sa odtiahol. Zatiahol ma za vlasy, ktoré ešte stále držal stočené vo svojej dlani a prínútil ma tak otvoriť oči.

„Teraz sa postavíš a paplón necháš na zemi.“

Pozerala som sa na neho s doširoka otvorenými očami a snažila sa prinútiť každú bunku môjho tela sústrediť sa na to, čo mi hovorí.

„Vnímaš ma?“ opýtal sa.

Kývla som, že áno. Sklonil sa ku mne a pobozkal ma do vlasov.

„Lahni si na posteľ a ukáž mi, ako si to robíš. Keď nie som s tebou. Keď si sama. Predveď mi tu a teraz, o čom si mi tak vášnivo písala v dnešnej SMSke.“

Prešiel späť k stolu. Nalial si šampanské a sadol si na kraj postele.

Díval sa na mňa a vychutnával si bublinky v pohári.

„To akože teraz?“

„Teraz.“

Vstala som a paplón pustila z rúk. Zošmykol sa na podlahu. Prekročila som ho oboma nohami a vykročila k posteli. Lahla som si na jej stred, pokrčila nohy v kolenách a stehná dala úplne k sebe. Nepozerala som sa na neho. Nepozerala som sa nikam. Hlavu som otočila nabok a uprela pohľad na tlmené svetlo lampy, ktorá svietila na nočnom stolíku. Predstavila som si, že som v miestnosti úplne sama. Lukáša, ktorý sedel na okraji postele s pohárom v ruke, som vymazala zo svojej hlavy. Prešla som si rukami po vlasoch, zašla za ne, jemne ich potiahla. Pohládila som si svo-

je stvrdnuté bradavky, vzala ich medzi prsty a jemne sa s nimi mazala. Celé telo mi zaplavilo príjemné teplo a líca mi začali horieť. Stehná som pozvoľne dala mierne od seba. Uvoľnila som tým cestu mojim prstom, ktoré sa šmýkali cez bruško priamo medzi ne až k môjmu lonu. Ukazovák som našla klitoris a jemne ho na neho pritlačila. Zalialo ma obrovské vzrušenie od hlavy až po prsty na nohách a moje telo sa naplo ako luk. Vsunula som do seba tri prsty, na chvíľu, ale ukazovák som sa vrátila späť k bodu, v ktorom som cítila pulzovať môj vlastný tep. Jemne som po ňom krúžila, hneď potom rytmicky kĺzala raz hore a potom dole. Moje stehná povolili ešte viac. Ležala som na strede postele s úplne rozťahnutými nohami, medzi ktoré sa pozeral Lukáš. Lukáš, ktorý pre mňa v tej chvíli neexistoval.

Pred očami sa mi náhle zatmelo a ocitla som sa v strede priestoru, kde nebolo nič. Nič, iba akýsi silný vír ma ťahal k sebe smerom dovnútra. Poznala som ten pocit dôverne. No napriek tomu som mala vždy strach, že sa už odtiaľ nevrátim. Že ma to celú pohltí, zožerie, minie sa mi kyslík a ja sa alebo zadusím, alebo ostanem navždy v ničote. Chcela som to, aj som sa tomu bránila. Na chvíľu sa mi podarilo ovládnuť prsty, aby prestali, ale ničota, ktorá bola tak uvoľňujúca a upokojujúca, mi našepkávala, aby som neprestávala. Z hrdla sa mi vydral zvláštny

zvuk. Znel ako tón. Vďaka nemu som precitla a očami našla tie jeho.

V mysli som sa vrátila zo vzduchoprázdna, z tej slastnej ničoty späť do hotelovej izby a stiahla som do nej na pár sekúnd aj Lukáša.

Mlčal, ale zdalo sa mi, že kývol hlavou. Aby som to urobila a aby som sa nebála, pretože ON ma určite nenechá navždy sa stratiť a vráti ma späť. Dôverovala som mu. Päťami som sa zaprela o posteľ, nadvihla panvu a prstami si dopomohla k pocitu blaženosti a neopísateľnej slasti, ktorý som tak milovala.

Prebrala som sa na to, ako Lukáš vyberá zo škatuľky kondóm. Otočila som sa na brucho a sledovala ho. Pot, ktorý mi stekal cícerkom z vlasov až na chrbát, príjemne chladil.

„Nadvihni sa a prehni úplne najviac, ako len vieš,“ povedal.

Usmiala som sa a ostala presne tak, ako som bola. Bolo mi príjemne a zrazu ma vôbec nezaujímalo, čo chce on. Klakol si na posteľ, vzal kondóm medzi pery a práve vo chvíli, keď ma chytil za zápästia, sa mu spomedzi nich vyšmykol. Obaja sme sa za ním nachiahli v rovnakej chvíli, ale predsa len som bola šikovnejšia ako on. Zmizol v mojej dlani.

„Chceš sa hrať?“ opýtal sa.